

De Prinses van Zweeloo
Stenen van tijd

Om haar nek hing een ketting met warm-gele en roodbruine stenen. De tijd zat erin opgesloten; miljoenen jaren die spinnen, torren en zelfs een kleine hagedis omsloten. Zinnebeelden van moed, het jaar na jaar doorgaan. Honderd-en-een barnstenen die het rad omvatten; kringloop van leven, dood en wedergeboorte.

In een nieuw geweven wit kleed keek ze naar de opgestapelde rotsformaties en cirkels van stenen. Rustplaatsen van reizigers die voor haar hun lot in handen van het oordeel van de Schikgodinnen, de Nornen, legden. Voorouders die ook de reis maakten op de weg van de kringloop van leven, dood en wedergeboorte.

Alles was klaar voor haar reis naar de Goden met om haar middel het snoer kralen dat licht uitstraalde, haar bijlichtte in het donker van haar laatste reis naar De Bron van Urd. Twee bronzen sleutels in haar hand, voor het oude en het nieuwe leven. Zekerheden voor op haar weg, haar kringloop van leven, dood en wedergeboorte.

Een wild zwijn kruiste haar pad, een totemdier van Freyja, en ze dacht aan al het goede dat de Godin haar in dít leven had gebracht. Ze luisterde naar het ruisen van het wassende graan op het veld waar in elke korrel verleden, heden en toekomst zit opgesloten; in alles is de kringloop van leven, dood en wedergeboorte aanwezig.

Met haar hand raakte ze haar opgespelde sierspeld van brons aan; de vlinder van transformatie, een nieuwe realiteit. Ze was klaar voor haar reis. Het noorden lonkte, de barnstenen ketting brak en losse kralen vielen om haar heen. De weg naar de levensboom in Asgaard, de Yggdrasil, opende zich.

Het rad van leven, dood en wedergeboorte draaide gaf toegang tot haar volgend lot.

© Annemarie Kruit 21-10-2025

Inspiratie schilderij Marion Mencke 'De Prinses van Zweeloo